

POST ADOPCIÓ

Després de dècades d'experiència en adopcions nacionals i internacionals i de l'augment del número d'aquestes en el nostre país, han augmentat també les dificultats en els processos d'adopció. Hi ha adopcions que fracassen i que provoquen separacions familiars per manca de vincle segur i estable, o perquè el vincle s'ha romput; es tracta especialment de casos en els quals hi ha hagut factors de risc, associats a la família, al menor i al procés adoptiu.

Els problemes que duu un acolliment preadoptiu o una adopció poden no ésser resolts transcorregut el període d'adaptació. Les necessitats especials dels menors adoptats, els problemes de comportament, les dificultats per establir vincles afectius amb els membres de la família adoptiva, conjuntament amb la insatisfacció de la família per no haver-se complert les expectatives del nin esperat, fa que es creï un tipus de relació que, a la llarga, pot conduir a la ruptura. És especialment en el moment de l'adolescència quan les dificultats poden intensificar-se, si no s'han resolt amb anterioritat.

Generalment, encara que es considera l'afecte el recurs bàsic, no és suficient per curar les ferides del passat i pal·liar-ne les dificultats. Per la qual cosa, la majoria de les famílies adoptives necessiten suport especialitzat en algun moment del desenvolupament dels fills. Ser pare adoptiu implica una sèrie d'aspectes que s'han d'abordar amb el major coneixement i amb la major preparació possible, amb la finalitat de contribuir al benestar de tots els implicats.

Aquests menors vénen amb dificultats afegides, moltes s'expliquen per la història prèvia que han viscut (seqüeles de la institucionalització, la privació, els teratògens, la càrrega genètica, la negligència, els maltractaments, els abusos sexuals, etc.). Són molts els estudis que destaquen la influència que té el passat d'aquestes persones sobre el seu desenvolupament cognitiu, físic, emocional i relacional. Són aspectes que no podem obviar, però hem d'evitar caure en el determinisme, l'estigmatització i la resignació. Cal dotar les famílies i els educadors d'habilitats per manejar determinades situacions, fer interpretacions adequades i treballar per reparar les seqüeles de la història anterior a l'adopció. Hem de fer tot el possible per normalitzar els menors adoptats, per integrar-los plenament en la família i en la societat, i fer que arribin al màxim de les seves possibilitats en un ambient que els dona seguretat en tots els nivells, en el qual poden sentir-se acceptats i estimats.